

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Skibsdrengen

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Skibsdrengen", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 463. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid59119/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Høre Vindens Suk i Sivet,
Bølgens Spil om Baadens Bov,
Nattergalens sidste Trille
fra den dæmringsfyldte Skov.
Se den blanke Maanes Straaler
glide gennem Taagens Slør,
glide med i sagte Drømme,
det er Drøm som ingen før!

Alt er stille! Tonen tier;
Mørket falder tætt og blødt.
Skyen, Sivet, Skoven, Bølgen
slumrer trygt og drømmer sødt.
Men hos mig min Længsels Bølge
svulmer hver Gang Dagen dør;
vugges i dens Favn og drømme,
det er Drøm som ingen før!

SKIBSDRENGEN.

Det lider mod Aften. Paa Bølgernes Spejl
de let henglidende, graahvide Sejl
ses rødme i Snekkerstensbugten.
Som Svauer, der følge den synkende Sol,
de flyver dristigt fra Pol til Pol
og trættes ikke ved Flugten.

Den dybe Stilhed, den drømmende Fred,
som Aftenen gyder langs Sundets Bred,
nu brydes af Kronborgs Kartover.
Hult drøner Salutten. Paa Bølgens Bryst
gensendes den dæmpet fra Sveriges Kyst,
og dør paa de rullende Vover.

Det gælder den ranke, den stolte Fregat,
og ud fra dens Portes bælgmørke Nat
de højrøde Ildstraaler glider.
I Taager hyllet, i Kruttdamp skjult,
den fremad svæver, mens Bølgen hult
sig bryder til Skum mod dens Sider.

Som Fugle paa Kystens grønnende Træer
det myldrer af Mandskab i Mærs og paa Ræer,
hist skimter man Lødsen ved Rattet.
Læsejlene bugner for udhalte Spir,
som Havets Dronning, dets ypperste Sir,
den vugges paa Kattegattet.

Men hvilende tungt i Bølgernes Favn
der følger efter med bredbuget Stavn
en sværllastet Købmandsskude.
Den kipper Flaget for Fæstningens Tind
og stræber at fange den løjende Vind
med lappede Sejl og Klude.

Til Rælingen støttet en Yngling staar;
hans Øjne funkler, det sorte Haar
er trodsigt strøget tilbage.
Han stirrer saa dybt i Bølgernes Bo,
som var det de sidste, han kunde betro
sin Sorg og lønlige Klage.

„Farvel, du grønne, du blomstrende Kyst,
som gemmer mit Haab, min Fryd og min Lyst,
det bedste, jeg havde i Eje!
Farvel, du Mindernes dyre Ø!
Nu favner mig kun den troløse Sø
paa mine vildsomme Veje.

Hvad kunde jeg for, at hun var saa smuk?
Hvad kunde jeg for, hun hørte mit Suk
og lønnet min lønlige Længsel?
At, vakt ved hendes daarende Blik,
min søgende Attraa de Vinger fik,
hvormed den sprængte sit Fængsel?

Jeg drømte om Hæder, om Sejr og Kamp,
om Slagets Torden, Kartovernes Damp,
om Lykke naar Kampen var ude!
O, Fader, hvor kunde du være saa streng,
at jage mig bort som den usleste Dreng
paa den usleste Købmandsskude?"

Han maaler Kysten — den synes saa nær;
Nymaanen, der kasted sit dæmrende Skær,
sig nu bag Skyerne fjerner.
Han ser til Rattet — kun Lødsen staar
alene agter, opmærksomt gaar
hans Blik mod de ledende Stjerner.

Han griber et Tov, han firer sig ned,
og Bølgerne hvisker: „Kom med, kom med!
Vi bærer dig hen over Vandet.
Vi kysser den Plet, hvor hun satte sin Fod,
kom med, Kammerat! Har du Lyst, har du Mod,
saa følg os til Paradislandet!“

Han stirrer — han øjner et daarende Syn,
det glimter for Øjet som tusinde Lyn. —
„Nu eller aldrig!“ det klirrer.
Da slaar der en Sø mod Skibets Bov;
den løfter ham højt, nu er han dens Rov
og føres af Sted paa dens Vinger.